

Det kremtes om

Hva sier de stille rom om en organisasjons selvforståelse? Forsker Jorunn Magerøy ved Diaforsk har studert de stille rommene.

Hva er et stille rom, og hva skal vi med det? Jorunn Magerøy ved Diaforsk har besøkt Bymisjonen og Diaconhjemmet for å se på deres stille rom. Begge steder er bruken omdiskutert.

de stille rom

Det er det såkalte Samspillprosjektet mellom de to institusjonene som har bedt diakon og sosialantropolog Jorunn Magerøy fra Diaforsk studere de stille rommene. Kirkens Bymisjon har vedtatt å innføre «stille rom» hos alle sine institusjoner, som et uttrykk for identitet og verdiforankring. På Diaconhjemmet finnes det allerede flere slike rom, men begge steder diskuteres det hvordan man best skal gjøre bruk av dem.

– Det pågår en debatt om hva «stille rom» faktisk er, hva de ideologisk sett bør være – og hvilken rolle de bør spille i virksomhetens daglige liv, sier Magerøy. Det meste av arbeidet foregikk på bymisjonens mark, siden de har langt flere avdelinger og dermed flere rom.

– Hva har overrasket deg i løpet av kartleggingen?

– Jeg var overbevist om at et kapell og et stille rom var det samme. I flere av bymisjonens institusjoner fikk jeg høre at «vi har ikke noe eget stille rom, vi har bare et kapell...». Denne ideen om at det må være et slags eget, moderne

«bymisjonspreg» over det før det kan fungere som et stille rom, den overrasket meg, medgir Magerøy.

– Hvorfor er bruken av disse rommene så omdiskutert?

– I bymisjonen fordi den obligatoriske innføringen av dem ofte oppfattes som et direktiv fra ledelsen om hvordan bymisjonens profil skal vises i praksis. Enkelte ser det som en utydeliggjøring: «Vi har ikke noe stille rom. Det er vår måte å vise vår protest på. Vi har et kapell! Å kalle det et «stille rom» oppfatter vi som en slags unnvikende manøver. Vi skal liksom være en kirkelig organisasjon, men det skal ikke sies for tydelig», sa en av de intervjuede lederne. På den andre siden av skalaen fant Magerøy de som knapt gjorde bruk av sine nyoppsatte rom, fordi interessen var minimal fra alle hold. Men overalt sto de stille rommene der som sterke signaler om hva virksomheten tenker omkring sitt eget ståsted.

TÅRNEROMMET

På Diaconhjemmet finnes stille rom på sykehuset og på høgskolesenteret: Sykehuset har Kirkesalen og gravkapellet, skolen har kapellet

midt i senteret, og «Tårnrommet» – som er et mer klassisk stille rom øverst i tårnet i østenden av senteret. Tårnrommet brukes hver dag til samtaler, og ellers til bønn, meditasjon og skriftemål. I kapellet holdes formiddagsandakter fire dager i uka, og gudstjenester ved spesielle anledninger.

– Det er vanskelig å nå utover den indre kretsen av studenter som søker seg til kirken. Det er behov for en evaluering av kirkerommet, hvorfor det så fort stivner med tanke på hvem som kommer og ikke kommer, sier studentpresten i rapporten Magerøy har levert.

– Jeg fikk både positive og kritiske kommentarer til dette fra studenter og ansatte, og utsagnene kan likne på debatten som foregår i bymisjonen: Hvordan skal man plassere Gud inn i virksomhetens hverdag? Begge institusjonene er stadig på leting etter gode måter å uttrykke sin forankring på. Begge jakter på hvordan man kan håndtere forholdet mellom religion og profesjon, sier Jorunn Magerøy.

av Geir Anders Rybakken Ørslie